

Bauzà vol protagonitzar la lluita contra les prospeccions petroleres perquè no se li torni en contra electoralment. Tots els dirigents del PP desfilaren

Embocant la recta final de la legislatura, José Ramón Bauzà ha iniciat un canvi d'estratègia política amb vista a les eleccions de 2015. Tres eixos caracteritzen la nova etapa: el regionalisme, la reivindicació contra les prospeccions petroleres i un creixent protagonisme exterior a compte de la reforma del model de finançament autonòmic.

Regionalisme. Fins ara Bauzà es mostrava fred davant les crítiques que l'acusaven d'haver arraconat el regionalisme històric del PP. Internament molts el veuen com un polític més preocupat per agradar a les minories anticatalanistes i la direcció central a Madrid que no ocupat a seguir la senda política tradicional del partit. La seva posició tan dura contra el catalanisme i contra les lleis que discriminaven positivament el català li ha donat una imatge extremada, en contra de les essències identitàries. Des de fora de la formació sovint se'l contrasta amb el PP de Gabriel Cañellas o fins i tot el de Jaume Matas, els quals, segons aquestes interpretacions, haurien estat més proclius a les senyes d'identitat. No és ben bé així, en realitat. Perquè Matas, per exemple, no tenia cap problema a usar la bubota

Viratge estratègic de Bauzà

El president Bauzà reivindica ara el segell regionalista, es posa al capdavant de les manifestacions contra les prospeccions i impulsa l'eix exterior amb València i Múrcia.

de "l'ofegament catalanista" quan li convenia, o a imposar el decret de trilingüisme. Tampoc Cañellas va ser mai catalanista, malgrat que va permetre amb els vots del PP –aleshores AP– que s'aprovés la llei de normalització lingüística (1986), o el decret de mínims (1997) que regulava el mínim d'ensenyament (50%) que s'havia de fer en català, entre d'altres mesures celebrades pel nacionalisme com a grans avanços. Però s'ha de desconèixer la història política balear per afirmar que ho feia per convicció. En realitat animava la seva postura una voluntat tàctica de fer la pinça amb els nacionalistes del PSM i d'UM per arrossegar així el PSOE cap a posicions

que les seves bases –majoritàriament de parla castellana– no entenguessin, amb la idea estratègica que així es debilitaria electoralment. L'únic dirigent del PP verdaderament regionalista que ha existit fou Cristòfol Soler, president del Govern entre agost de 1995 i juny de 1996. Quan va ser obligat a dimitir pel seu propi partit, precisament per ser catalanista i per la seva política urbanística, cap ni un company li va fer costat, prova de la poca entitat que el regionalisme ha tingut en el si del PP.

Però, tot i això, és ver que ha qual·lat la idea que va existir en el passat un PP regionalista que contrasta fort ferm amb l'actual de Bauzà. D'aquí

en les manifestacions contra les prospeccions de gas i petroli.

que el president hagi posat en marxa una campanya interna per reivindicar el seu paper de líder del “partit de sempre, que no ha canviat”.

El passat 16 de febrer, l'agrupació conservadora de Campos, un petit poble mallorquí d'arrels rurals, va celebrar el seu tradicional dinar de matances. Es tracta d'una reunió anual que solia ajuntar els dirigents del PP no sols locals sinó també insulars i balears i que s'aprofitava per fer-hi discursos polítics importants. En els últims anys havia perdut pistonada. Però de sobte Bauzà es va fer convidar enguany. L'èxit d'assistència va ser propi de les grans ocasions del passat. Unes 1.500 persones, entre militants i simpatitzants. A l'escenari, a tall de decoració, s'hi veia una escala tradicional de la pagesia –de fusta, amb forma triangular i que s'aguanta amb un pal que surt des del vèrtex–, amb sobrassades penjades dels escalons. Una imatge que no podia ser més folklòricament mallorquina, agrària i tradicional.

En línia amb la referència icònica, Bauzà va fer un discurs farcit d'aclucades d'ull regionalistes. “Som el PP que hem estat sempre, no hem canviat”, “som els que defensam lo nostro davant aquells que defensen

Per als populars, l'esquerra no sap com contrarestar el protagonisme del president

altres coses” (en el líptica referència als catalanistes)... Aquesta invocació a “lo nostro” enllaçava amb el que deia sempre Cañellas, per a qui aquesta expressió contenia la manera de ser mallorquina tradicional, en la qual cabia des del consum de productes gastronòmics locals fins al rebuig a un excés d'ingerència de l'administració pública en la vida dels individus passant per l'amor als balls tradicionals i qualsevol altra característica folklòrica que pogués revestir la forma d'expressió política *natural* pròpia de la “mallorquinitat”, la que s'oposava al PSOE foraster. O sigui el PP. Aquest “lo nostro” no era una posició ideològica treballada, desenvolupada en la teoria. No li calia. Era, sobretot, una crida primària perquè l'esquerra no governés. Doncs bé, aquest sentit és el que vol recuperar ara Bauzà. “No és que s'hagi tornat regionalista, però

és clar que assumirà a partir d'ara trets simbòlics en línia amb els que usava Cañellas perquè els nostres entenguin que a les eleccions és o ell o l'esquerra”, diu un militant conservador de Palma.

Prospeccions. Juntament amb la reivindicació de “lo nostro”, Bauzà creu haver trobat un filó polític i electoral en la lluita social contra les prospeccions petroleres. El dissabte dia 22 de febrer se celebraren a Vila d'Eivissa, Palma i Maó les manifestacions convocades per la plataforma Balears diu NO. A totes es pogué veure la plana major del PP de cada illa, i a Palma tot el govern amb l'excepció del president, que s'estimà més anar a manifestar-se a Vila d'Eivissa, on sabia que era on més gent hi hauria.

Què s'amaga darrere de la conversió de Bauzà en manifestant de carrer? “Vol evitar que li passi com a Matas amb les autopistes, i a més creu que així guanya bona imatge popular entre aquells que el podrien votar”. L'anàlisi la fa un ex-diputat del PP. Explica que el 2007 el partit no va saber calibrar la vertadera importància de la lluita popular a Eivissa contra l'autopista que el Govern hi va fer construir i que per això va perdre les eleccions a l'illa i de rebot a totes les Balears. Bauzà no vol que li passi el mateix ara amb les mobilitzacions contra les prospeccions petroleres. Per això s'hi posa al capdavant. “No deixarà en mans de l'esquerra la protesta de carrer”, diu la font abans citada. A més, “la imatge del president millora defensant allò que és de tots”. Justament aquesta és la invocació constant de Bauzà: que els sondatges sònics a les aigües de les Illes van “contra el turisme i el medi ambient balear, que són de tots”. “La prova que hem encertat és que l'esquerra no sap com contrarestar el gran protagonisme del president” en la mobilització, assegura l'ex-diputat conservador.

L'eix pel finançament. Fins ara Bauzà no havia tingut cap política externa, més enllà d'algunes visites protocol·làries a Madrid. Tanmateix, des de finals del passat gener la projecció cap a fora de les fronteres illenques s'ha convertit en una peça

Milers de persones es van manifestar, també, a Eivissa per exigir la retirada dels projectes de sondatges petrolers a les Balears.

important en el disseny de la política que posa en pràctica el president balear. El creixent protagonisme en aquest àmbit li dona, d'una banda, més influència entre les bases conservadores balears, que veuen amb satisfacció que el seu líder tingui ascendència fora de les Illes i, de l'altra, li atorga expectatives de futur a Madrid.

Ha format juntament amb els presidents valencià, Alberto Fabra, i el murcià Ramón Luis Valcárcel, un triangle institucional i polític per pressionar tant el govern central com el PP, tots dos presidits per Mariano Rajoy, perquè la reforma del finançament autonòmic, que està previst que s'aprovi el 2015, inclogui les reivindicacions

bàsiques de les tres autonomies. La creació d'aquest eix –al qual podria sumar-se Madrid– ha estat contestada immediatament pel president extremeño, també del PP, José Antonio Monago, que s'ha referit a Bauzà, Fabra i Valcárcel com “los tres tenores” i ha anunciat la formació d'un altre grup de fins a set autonomies per contrarestar la posició dels conservadors mediterranis. Però més enllà d'aquestes disputes entre les files del PP, cal entendre la reivindicació financera del triangle balear-valencià-murcià com un intent per evitar que qualsevol canvi en el sistema suposi un benefici estructural cap a Catalunya, com seria l'acceptació per part del govern central d'un concert o pacte fiscal per al Principat. Això és el que temen Bauzà i els seus col·legues, perquè creuen que un acord entre CiU i Rajoy en aquest sentit aniria en perjudici de les seves respectives comunitats. De passada, aquest discurs del president illenc de rebuig a les reivindicacions catalanes –que inclou l'oposició al referèndum i, per descomptat, a una possible independència, entre d'altres coses–, és molt ben rebut entre les bases del PP balear.

El protagonisme amb relació a la reforma del finançament el pot ajudar també en la seva projecció a Madrid. El seu contacte més important a la *cort* conservadora és Soraya Sáenz de Santamaría, la vice-presidenta del govern. Segons les fonts del PP illenc consultades, mantenen molt bona relació personal i política. Tots dos –nascuts el mateix any, 1971– pertanyen a un sector del PP format per quadres dirigents relativament joves que sense un nom comú que els identifiqui defensen posicions en matèria social més liberals que la resta dels seus companys –per exemple, no veuen amb bons ulls la contrareforma de la llei de l'avortament que impulsa Ruiz Gallardón– i, sobretot, comencen a pensar en clau post-Rajoy. Que Bauzà vulgui ser present en aquest grup i hi intenti adquirir cos polític a través de la seva posició envers el finançament dona clares pistes de per on entén que ha d'anar el seu futur polític a llarg termini.

Miquel Payeras

Contra els docents, cap canvi

Els canvis d'estratègia amb vista a les eleccions autonòmiques de l'any que ve no afecten les relacions del Govern amb els docents. Per aquest costat Bauzà manté la mà dura ja coneguda. En declaracions a la Cadena Ser, a Madrid, el passat 24 de febrer, el president illenc es va reafirmar en les crítiques contra els que s'oposen a l'aplicació del decret del tractament integrat de llengües, el famós TIL: “Hi ha professors que només volen que es mantingui la immersió lingüística” en català, una eina pedagògica que al seu parer ha ajudat a assolir els alts nivells de fracàs escolar que pateixen les Illes, al voltant del 30%. La solució és que els al·lots “coneguin i estudiïn en els dos idiomes oficials i en un tercer, l'anglès, per poder així ser competitius en el futur”. Els contraris al TIL són “professors que estan fent política basada en la immersió, fan política a les aules i per això rebutgen el trilingüisme”. Bauzà assegurarà que “a la nostra comunitat sis de cada 10 llocs de feina exigeixen saber anglès, així que l'equació és senzilla: o els nostres nins l'aprenen o no podran cobrir aquestes feines”. El president digué que “hem estat sempre, des del primer moment, disposats a negociar l'aplicació [del TIL] però no és possible negociar res quan l'altra part et diu que no negociarà si no retirem el decret”.

Val a dir que des de l'STEI, el sindicat majoritari a l'ensenyament, es contestaren aquestes declaracions dient que el president “menteix” i asseguraren que és justament el Govern qui imposa el TIL per “raons ideològiques”.